

Vojeslav Molè:

Cvetna pot.

Ó glej, nevesta moja, glej nebesa:
iz barv so splela nad bregovi svet;
pod težkim cvetjem klonejo drevesa
in potok je šumenja ves prevzet.

In srce, srce! Tajnostna čudesa
razvila v njem so se v opojen cvet.
In ti, dekle! Ko vitka si cipresa,
ti sen, od mojih slednjih sanj objet.

In vse je kakor tisti divni dan:
beseda sama se ti v pesem zliva,
ko golobica v gnezdu tvoja dlan

v drhteči moji radostno počiva.
Vsa v cvetju pot se najina srebri
in polne so pomladi ti oči.

Rokoko.

Na gozdni loki zvoki vijoline:
zamišljen pol in pol smejoč duet.
Svilnati Gils, bele Kolombine
sred cvetja plešejo svoj menuet.

„Nocoj v srebrnem blesku mesečine,“
zašepetal ji v plesu je razgret,
„pokličejo te strune mandoline,
kjer v vrtu v noč jasni se breskvin cvet . . .“